DZIENNIK URZĘDOWY MINISTERSTWA FINANSÓW

WARSZAWA, 2 sierpnia 1950 **Nr 18** Poz. 112-117

TREŚĆ:

112

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 12 lipca 1950 r.

w sprawie trybu akumulacji i zużycia odsetka sum inwestowanych przez Zakład Osiedli Robotniczych, przeznaczonego na obsługę inwestycji w 1950 r.

W związku z postanowieniami pkt 3 i 4 uchwały Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 2 stycznia 1950 r. w sprawie zasad systemu finansowego Zakładu Osiedli Robotniczych na rok 1950 oraz w związku z zarządzeniem Ministra Budownictwa z dnia 19 kwietnia 1950 r. o określeniu odsetka sum inwestowanych, przeznaczonego na obsługę inwestycji przez Zakład Osiedli Robotniczych (Monitor Polski Nr A-46, poz. 523) zarządza się co następuje:

§ 1. Paragrafy powołane w niniejszym zarządzeniu bez bliższego określenia oznaczają paragrafy wymienionego na wstępie zarządzenia Ministra Budownictwa.

§ 2. Oddziały Banku Inwestycyjnego przelewają odsetek sum inwestowanych, przeznaczonych na pokrycie kosztów obsługi inwestycji przez Zakład Osiedli Robotniczych, na dobro odrębnych rachunków Zarządu Głównego Zakładu Osiedli Robotniczych w Oddziale Głównym Banku Inwestycyjnego.

§ 3. Kwota odpowiadająca 4% sum inwestowanych o której mowa w § 1 pkt 1), przeznaczona jest w połowie na finansowanie wydatków na dokumentację techniczną i w połowie na sfinansowanie wydatków dyrekcyj i delegatur Zakładu Osiedli Robotniczych.

§ 4. Przelew odsetka, w części przeznaczonej na sfinansowanie dokumentacji technicznej, w wysokości 2% od uruchomionych limitów planu inwestycyjnego następuje na rachunek Zarządu Głównego Zakładu Osiedli Robotniczych w Banku Inwestycyjnym pod nazwą: „R-k Z.O.R. — dokumentacja techniczna r. 1950". Odsetek ten otrzymuje Zakład Osiedli Robotniczych od sum zakwalifikowanych na budownictwo własne, o których mowa w § 2.

Na rachunek powyższy wpływają również kwoty przeznaczone na koszty dokumentacji technicznej wynikające z umów powierniczych zawartych między Zakładem Osiedli Robotniczych a poszczególnymi użytkownikami.

§ 5. Odsetek w części przeznaczonej na sfinansowanie kosztów obsługi inwestycyj, ponoszonych bezpośrednio przez dyrekcję i delegatury Zakładu Osiedli Robotniczych, z wyłączeniem dokumentacji technicznej, a przysługujący Zakładowi Osiedli Robotniczych od wszelkich sum inwestowanych, o których mowa w § 2 oraz od umów powierniczych, przelewany będzie na rachunek Zarządu Głównego Zakładu Osiedli Robotniczych pod nazwą „R-k Z.O.R. — finansowanie wydatków służb inwestycyjnych dyrekcyj i delegatur w r. 1950" w wysokości 2% od otwartych wypłat (§ 7 pkt 7 instrukcji Ministra Skarbu z dnia 16 lutego 1950 r. w sprawie finansowania i bankowej kontroli inwestycji, objętych planem inwestycyjnym).

§ 6. Sumy akumulowane na rachunku, o którym mowa w § 4 niniejszego zarządzenia służą wyłącznie na pokrywanie faktur biur projektowanych oraz rozliczeń dyrekcyj i delegatur Zakładu Osiedli Robotniczych za sporządzoną dokumentację techniczną odnoszącą się do tytułów inwestycyjnych planu inwestycyjnego na rok 1950, zakwalifikowanych jako budownictwo własne Zakładu Osiedli Robotniczych oraz umów powierniczych.

§ 7. Z rachunku wymienionego w § 5 niniejszego zarządzenia Zarząd Główny Zakładu Osiedli Robotniczych zaopatrywać będzie poszczególne dyrekcje i delegatury Zakładu Osiedli Robotniczych w środki pieniężne niezbędne na pokrycie ich wydatków na podstawie sporządzonych centralnie kwartalnych planów finansowych tych jednostek. W przypadku braku akumulacji środków niezbędnych na pokrycie bieżących wydatków objętych kwartalnymi planami finansowymi Bank Inwestycyjny udzieli na wniosek Zarządu Głównego Zakładu Osiedli Robotniczych poszczególnym dyrekcjom lub delegaturom stosownych kredytów spłacanych z akumulacji następnego kwartału.

§ 8. Odsetek akumulowany na rachunku, o którym mowa w § 4 niniejszego zarządzenia staje się odsetkiem zarobionym z chwilą sfinansowania dokumentacji technicznej, w wysokości efektywnych kosztów jej wykonania, nie zależnie od stanu wypłat środków inwestycyjnych w ciężar których odsetek został przelany.

§ 9. Odsetek w części przeznaczonej na koszty obsługi inwestycji przez dyrekcje i delegatury (ust. 5) staje się odsetkiem zarobionym przez Zakład Osiedli Robotniczych w miarę realizacji finansowej poszczególnych inwestycji.

§ 10. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 stycznia 1950 r.

w/z. Minister Finansów E. Drożniak

113

OKÓLNIK

z dnia 30 czerwca 1950 r.

w sprawie przedkładania deklaracji na podatek od wynagrodzeń przez organa podległe Ministerstwu Obrony Narodowej, Ministerstwu Bezpieczeństwa Publicznego i Głównej Komendzie „Służba Polsce" oraz ustalenia właściwości miejscowej w pod. od wynagr. oraz SFO dla oddziałów gospodarczych Wojska Polskiego. Nr PM 2638/4/50.

I. Ministerstwo Finansów na podstawie art. 60 ust. 3 post. pod. zwalnia wszystkie jednostki podległe Ministerstwu Obrony Narodowej, Ministerstwu Bezpieczeństwa Publicznego

i Głównej Komendzie „Służba Polsce" — od składania wykazów potrąceń lub odpisów list płac obejmujących indywidualnych podatników.

Jednostki te obowiązane są przy każdej wypłacie wynagrodzeń składać deklarację ogólną przewidzianą okólnikiem Min. Skarbu z dnia 28 maja 1949 r. (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 18, poz. 124) wzór Nr 785, z tym, że nie należy wypełniać rubryk:

1) co do wysokości wynagrodzenia wypłaconego w danym okresie (pkt 2),

2) co do ilości pracowników objętych podatkiem (pkt 3).

3) co do składki oszczędnościowej SFO Fundusz C, gdyż powyższa sprawa zostanie uregulowana oddzielnie.

II. Organa finansowe (wydziały finansowe właściwych prezydiów rad narodowych) w których posiadaniu znajdują się nadesłane przez jednostki podległe Ministerstwu Obrony Narodowej lub Ministerstwu Bezpieczeństwa Publicznego — wykazy indywidualne potrąceń lub odpisy list płac dla celów podatku od wynagrodzeń zwrócą je za pokwitowaniem odbioru właściwym jednostkom MON. względnie Min. Bezp. Publ. przy pismach poufnych.

III. Na zasadzie art. 15 post. pod. z uwagi na sprawność postępowania wymiarowego Ministerstwo Finansów ustala z dniem 1 lipca 1950 r. właściwość miejscową w sprawach pod. od wynagr. i obowiązku społecznego oszczędzania (Fundusz C) dla oddziałów gospodarczych podległych Ministerstwu Obrony Narodowej (wydziały finansowe O. W. Kierownictwo Zaopatrzenia M. O. N.) według siedzib danego oddziału gospodarczego M.O.N.-u.

Za Ministra Finansów
Podsekretarz Stanu Prof. Dr L. Kurowski

114

OKÓLNIK

z dnia 8 lipca 1950 r.

w przedmiocie właściwości władz, uprawnionych do orzekania w sprawach o naruszenie przepisów o produkcji i obrocie napojami winnymi oraz przepisów o opodatkowaniu tych napojów. Nr OR. 19563/6/50.

W związku z nasuwającymi się wątpliwościami jaka władza jest właściwa do orzekania w sprawach o używanie nieprzepisowych etykiet na naczyniach z napojami winnymi, Ministerstwo Finansów wyjaśnia, co następuje:

1. Właściwymi do orzekania w sprawach o naruszenie postanowień ustawy z dnia 18. XI. 1948 r. o produkcji win, moszczów winnych i miodów pitnych oraz o obrocie tymi produktami (Dz. U. R. P. Nr 58, poz. 462) są władze administracji ogólnej.

2. W sprawach o naruszenie postanowień nie objętych ustawą z dnia 18. XI. 1948 r., a zawartych w rozporządzeniu Ministra Skarbu z dnia 12. XII. 1946 r. w sprawie wykonania dekretu z dnia 13. VI. 1946 r. o wyrobie, sprzedaży oraz opodatkowaniu napojów winnych (Dz. U. R. P. z 1947 Nr 1, poz. 1) utrzymanych w mocy artykułem 129 prawa akcyzowego z dnia 3. II. 1947 r. (Dz. U. R. P. Nr 29, poz. 122) i art. 36 pkt 5 dekretu z dnia 25. X. 1948 r. o podatku obrotowym (Dz. U. R. P. Nr 52, poz. 413) właściwymi są władze skarbowe, orzekające na podstawie prawa karnego skarbowego.

Jeżeli więc np. wytwórnia zaopatrzy butelkę z winem zagranicznym w oryginalną etykietę, sprowadzoną z zagranicy, odpowiadającą temu gatunkowi wina i zatwierdzoną przez odpowiednie organa Prezydiów Rad Narodowych, orzekających na podstawie przepisów p.k.s., lecz na tej etykiecie, względnie na dodatkowej naklejce nie umieści brakujących oznaczeń, wymaganych postanowieniami art. 19 ust. 1 cytowanej ustawy z dnia 18. XI. 1948 r., wówczas czyn ten stanowić będzie naruszenie art. 19 ust. 5 powołanej ustawy i podlega karze z art. 23 ust. 1 i 2 tej ustawy, orzekanej przez odpowiednie organa Prezydiów właściwych Rad Narodowych, upoważnionych do orzecznictwa z mocy omawianej ustawy.

Jeżeli natomiast etykieta na butelce odpowiada wszystkim wymogom ustawy z dnia 18. XI. 1948 r. lecz nie jest zatwierdzona przez odpowiednie organa Prezydiów Rad Narodowych, orzekających na podstawie przepisów p.k.s., wówczas brak ten stanowi naruszenie § 57 ust. 3 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 12. XII. 1946 r., a osoba, odpowiadająca za zaniechanie zgłoszenia etykiety do zatwierdzenia podlegać będzie karze pieniężnej porządkowej, orzekanej na podstawie p.k.s., przez odpowiednie organa Prezydiów Rad Narodowych.

Dyrektor Departamentu H. Birencwajg

115

OKÓLNIK

z dnia 10 lipca 1950 r.

w sprawie uzupełnienia wykazu niektórych substancji i przetworów odurzających, wywołujących szkodliwe skutki dla zdrowia. Nr CE. 6153/3/50.

Nawiązując do okólnika z dnia 5 marca 1948 r. znak Min. Skarbu D. IV. 1577/4/48 w sprawie wykazu niektórych substancji i przetworów odurzających, wywołujących szkodliwe skutki dla zdrowia (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 28, poz. 103), zmienionego okólnikiem z dnia 30 września 1949 r. znak Min. Skarbu Nr D. XII. 925/2/49 w sprawie odprawy celnej dioniny (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 35, poz. 235), Ministerstwo Finansów zawiadamia, że stosownie do rozporządzenia Ministra Zdrowia z dnia 31 maja 1950 r. (Dz. U. R. P. Nr 25, poz. 230) podany we wspomnianym na wstępie okólniku z dnia 5 marca 1948 r. wykaz alkaloidów i ich pochodnych oraz substancji i przetworów odurzających uzupełnia się przez dodanie:

„Metylodwuhydromorfinon i jego sole (Metopon i jego sole)".

Dyrektor Departamentu Z. Czyżewski

116

OKÓLNIK

z dnia 17 lipca 1950 r.

w sprawie wątpliwości nasuwających się przy stosowaniu przepisu art. 9 ust. 1 pkt 2) dekretu z dnia 25 października 1948 r. o podatku dochodowym. Nr PM 13225/3/50.

W związku z wątpliwościami nasuwającymi się przy stosowaniu przepisu art. 9 ust. 1 pkt 2) dekretu z dnia 25 października 1948 r. o podatku dochodowym (Dz. U. R. P. Nr 52, poz. 414) Ministerstwo Finansów wyjaśnia, że w Monitorze Polskim z dnia 21 listopada 1949 r. Nr A-86 pod poz. 1067 ogłoszony został okólnik Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 7 listopada 1949 r. w sprawie rozgraniczenia przemysłu fabrycznego i rzemieślniczego. Okólnik ten, określający w odniesieniu do szeregu branż rzemieślniczy charakter wykonywanego przemysłu oraz ustalający tryb postępowania w zakresie uznawania w wypadkach wątpliwych przez właściwe władze przemysłowe, czy dane przedsiębiorstwo uważać należy za przemysł rzemieślniczy, czy fabryczny, należy mieć stale na uwadze przy stosowaniu przepisu art. 9 ust. 1 pkt 2) dekretu o podatku dochodowym. Zakłady, które są rzemieślniczymi w rozumieniu powołanego okólnika oraz zakłady, które za rzemieślnicze zostały uznane w trybie w tym okólniku przewidzianym, należy w myśl przepisu art. 9 ust. 1 pkt 2) dekretu o podatku dochodowym pod warunkami w wymienionym przepisie podanymi zaliczać do drugiej grupy źródeł przychodów. Zakłady rzemieślnicze nie odpowiadające warunkom przepisu art. 9 ust. 1 pkt 2) dekretu o podatku dochodowym oraz zakłady, które zgodnie z postanowieniami okólnika Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 7 listopada 1949 r. nie zostały uznane za rzemieślnicze — należą do czwartej grupy źródeł przychodów (art. 9 ust. 1 pkt 4) dekretu o podatku dochodowym).

Podsekretarz Stanu Prof. Dr L. Kurowski

117

OKÓLNIK

z dnia 18 lipca 1950 r.

w sprawie wykładni (III) przepisów dekretu z dnia 13 kwietnia 1945 r. o nadzwyczajnym podatku od wzbogacenia wojennego (Dz. U. R. P. Nr 13, poz. 72), zmienionego dekretem z dnia 27 lipca 1949 r. (Dz. U. R. P. Nr 45, poz. 333). Nr PM 7562/4/50.

W związku z wątpliwościami nasuwającymi się przy stosowaniu przepisów dekretu o nadzwyczajnym podatku od wzbogacenia wojennego z Dz. II — Ministerstwo Finansów śladem wykładni II z dnia 24 lutego 1950 r. (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 7, poz. 42) wyjaśnia, co następuje:

Do art. 12.

Sąd Najwyższy uchwałą 7-miu sędziów w sprawie N. C. 571/48 uchwalił następującą zasadę prawną:

„Zapłata sumy pożyczki, zaciągniętej w polskiej instytucji bankowej, ustanowionemu przez okupanta niemieckiego zarządcy tej instytucji, komisarzowi okupacyjnemu lub niemieckiej instytucji bankowej, która według przepisów lub zarządzeń okupanta była następczynią prawną albo likwidatorką polskiej instytucji bankowej, nie zwolniła dłużnika od zobowiązania, chyba że polska instytucja bankowa będąca jego wierzycielką, akceptowała zapłatę albo z wpłaconej sumy skorzystała".

W świetle powyższej zasady instytucje kredytowe wierzycielskie przez akceptację dokonanej w czasie okupacji zapłaty stwierdzają wygaśnięcie do dnia 30 czerwca 1945 r. zobowiązań pieniężnych, zarówno wymagalnych, jak i niewymagalnych w okresie okupacji. Akceptacja musi jednak zawierać w swej treści stwierdzenie, iż dokonano jej na podstawie dokumentów, o których mowa w art. 12 ust. 3 Akceptacja ta przesądza tym samym decyzję o braku obowiązku podatkowego w zakresie podatku od wzbogacenia wojennego.

Do art. 14 ust. 2 oraz § 2 pkt 4 zarządzenia Ministra Skarbu z dn. 8 marca 1950 r. (Monitor Polski Nr A-27, poz. 319).

Przez „grunty niezabudowane (place)", bez względu na to gdzie są położone, rozumie się:

1) place przy ulicach urządzonych stosownie do warunków miejscowych i stanowiące przerwy w zabudowie, lub

2) place przeznaczone na budowę w miejscowych prawomocnych planach zabudowy (zagospodarowania przestrzennego) — które w chwili dokonania wymiaru nie zostały zabudowane lub są niedostatecznie zabudowane.

Okoliczność, że tego rodzaju grunty niezabudowane (place) podlegają przepisom o podatku gruntowym jest — dla celów podatku od wzbogacenia z Dz. II — bez znaczenia.

O uznaniu gruntów (placów) za niezabudowane lub za niedostatecznie zabudowane decydują właściwe miejscowo prezydia rad narodowych (wydziały lub referaty budownictwa).

Niniejszą wykładnię należy stosować do wymiarów jeszcze niedokonanych oraz co do których nie zapadła ostateczna decyzja władzy II instancji.

Do art. 15 pkt 5.

Przy ocenie procentowego zniszczenia **nieruchomości budynkowych mieszkalnych** — oprócz wartości budynków — należy uwzględnić również wartość gruntów, nie wyłączając gruntu pod budynkiem, oraz wartość placów niezabudowanych, objętych jednostką hipoteczną.

Przy ocenie procentowego zniszczenia **gospodarstw rolnych** — oprócz wartości budynków wchodzących w skład gospodarstw rolnych — należy uwzględnić również wartość gruntów i wartość inwentarza żywego i martwego.

Przez zniszczenie wskutek działań wojennych gruntów rolnych lub placów niezabudowanych rozumie się zniszczenie urodzajności gleby wskutek np. wydobycia i wywiezienia urodzajnej nawierzchni (nadglebia), zaminowania, wykopanie dołów lub rowów przeciwczołgowych, pobudowania bunkrów, wycięcia drzew, zagruzowania itp.

Wysokość procentowego zniszczenia nieruchomości ocenia się na podstawie opinii właściwego miejscowo prezydium rady narodowej (wydział lub referatu budownictwa) co do budynków, bądź „Związku Samopomocy Chłopskiej" — co do gruntów rolnych i placów niezabudowanych.

Przez „pierwotną wartość" nieruchomości gruntowych (gruntów rolnych, placów niezabudowanych) oraz inwentarza żywego i martwego rozumie się ostatnią wartość obiegową (sprzedażną) tychże przed zniszczeniem

Niniejszą wykładnię należy stosować do wymiarów jeszcze niedokonanych oraz co do których nie zapadła ostateczna decyzja władzy II instancji.

Do art. 18.

Właścicieli gospodarstw rolnych, którzy prowadzą w swoich budynkach zakłady handlowe lub przemysłowe, bądź wykonują zajęcia zawodowe, względnie którzy część budynku wynajmują lub wydzierżawiają, obojętnie na jakie cele — zalicza się do właściwej grupy podatników z art. 18 — w zależności od tego, czy są oni tylko podatnikami podatku gruntowego (wówczas zalicza się ich do czwartej grupy podatników), czy też ponadto również podatnikami podatku dochodowego lub od nieruchomości (wówczas zalicza się ich do jednej z grup podatników według zasad art. 18 ust. 4). W związku z powyższym uchyla się ust. 4 wykładni do art. 18, zawartej w okólniku z dnia 24 lutego 1950 r. (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 7, poz. 42).

Niniejszą wykładnię należy stosować do wymiarów jeszcze niedokonanych oraz co do których nie zapadła ostateczna decyzja władzy II instancji.

Do art. 20.

Uchylenie lub zmiana ostatecznej decyzji władzy II instncji, wydanej do dnia ogłoszenia zarządzenia Ministra Skarbu z dnia 8 marca 1950 r. (Monitor Polski Nr A-27, poz. 319) ustalającej zobowiązanie podatkowe z tytułu podatku od wzbogacenia z Dz. II. z powodu całkowitego lub częściowego zwolnienia od podatku, przewidzianego w §§ 2—4 powołanego zarządzenia może nastąpić na indywidualne wnioski stron — w trybie zażalenia lub odwołania — po uprzednim darowaniu skutków zaniedbania terminu do wniesienia zażalenia lub odwołania na zasadzie art. 58 ust. 2 post. pod. oraz § 8 ust. 2 r. w. post. pod. (Dz. U. R. P. z 1949 r. Nr 42, poz. 320).

Do art. 26.

Ponieważ zgodnie z art. 23 i art. 26 decyduje w sprawie ustalenia wysokości zobowiązania podatkowego należą do obywatelskich komisji podatkowych (I instancja) i komisji odwoławczych (II instancja), nie przysługują wydziałom finansowych prezydiów właściwych rad narodowych uprawnienia z art. 148 ust. 1 post. pod. i § 16 ust. 1 r. w. post. pod. (Dz. U. R. P. z 1949 r. Nr 42, poz. 320).

Natomiast władze finansowe I instancji są uprawnione do rozstrzygania zażaleń na decyzje incydentalne w sprawie zaliczek na podatek od wzbogacenia z Dz. II. w granicach, określonych § 16 ust. 1 r. w. post. pod.

Do art. 27.

1. Zawieszenie wymiaru podatku od wzbogacenia z Dz. II, zarządzone w wykładni do art. 17 (Dz. Urz. Min. Skarbu z 1950 r. Nr 7, poz. 42), **nie jest równoznaczne** ze zwolnieniem od podatku. Zasadniczo obowiązek podatkowy istnieje, tylko z pewnych względów wymiar podatku ulega zawieszeniu.

W związku z powyższym:

1) przed uiszczeniem należnego podatku nie należy wydawać zezwoleń na wykreślenie hipoteki z ksiąg wieczystych,

2) w razie dokonania już wymiaru zaliczki lub podatku i wniesienia zażalenia lub odwołania — pobór podatku należy odroczyć do końca 1951 r.; w sprawie odroczonych kwot podatku zostanie we właściwym czasie wydane przez Ministerstwo Finansów odrębne zarządzenie,

3) w przypadkach, gdy podatnik, będąc właścicielem nieruchomości, na której jest zabezpieczone hipoteką zobowią-

zanie wyrażone w walutach, wymienionych w art. XLV § 1 przep. wprow. pr. rzecz. i pr. o księg. wiecz. — będzie chciał w okresie do końca 1951 r. dokonać jednej z czynności określonych w art. 27 ust. 2 (zob. ust. 3 wykładni II do art. 27 ust. 2), wówczas może uzyskać zaświadczenie z tego artykułu po uprzednim uiszczeniu podatku; w tym przypadku podstawę opodatkowania w myśl art. 17 będzie stanowiła nominalna suma zobowiązania pieniężnego w kapitale, uzyskana na podstawie przerachowania waluty na walutę złotową polską według zasad rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 maja 1924 r. o przerachowaniu zobowiązań prywatno-prawnych (Dz. U. R. P. z 1925 r. Nr 30, poz. 213).

2. Przepis § 3 pkt 2 zarządzenia Ministra Skarbu z dnia 8 marca 1950 r. (Monitor Polski A-27, poz. 319) zwalnia od podatku wzbogacenie z tytułu regulacji niektórych zobowiązań publiczno-prawnych, jeżeli zobowiązania te wygasły do dnia 31 grudnia 1949 r., przy czym przez wygaśnięcie rozumie się uiszczenie, umorzenie lub przedawnienie. W rezultacie przedmiotem opodatkowania będzie wzbogacenie, wynikające z regulacji tego rodzaju zobowiązań pieniężnych według stanu zaległości na dzień 1 stycznia 1950 r.

3. Celem uniknięcia wątpliwości wyjaśnia się, że zobowiązania podatkowe powstałe przed dniem 31 sierpnia 1944 r. a figurujące w dniu 1 stycznia 1950 r. w księgach wątpliwych zobowiązań podatkowych należy wykazywać do opodatkowania.

4. Zezwolenie na skreślenie hipoteki, wydawane przez władze finansowe w trybie okólnika Ministerstwa Skarbu z dnia 2 marca 1946 r. Nr D. V. 2-4/29/45 (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 4, poz. 52), należy uznać za stwierdzenie wygaśnięcia zobowiązania podatkowego przez uiszczenie bądź umorzenie do dnia 31 grudnia 1949 r. bez względu na okoliczność, kiedy wpis o skreślenie hipoteki zostanie dokonany.

Do § 3 pkt 3 zarządzenia Ministra Skarbu z dnia 8 marca 1950 r. (Monitor Polski Nr A-27, poz. 319).

W myśl § 3 pkt 3 powołanego zarządzenia Ministra Skarbu wolne jest od podatku wzbogacenie, wynikające z regulacji zobowiązań pieniężnych zabezpieczonych hipotecznie na nieruchomościach, które do dnia 15 marca 1950 r. przeszły na własność m. in. związków samorządu terytorialnego z mocy art. 13 ustawy z dnia 25 czerwca 1948 r. o podziale nieruchomości na obszarach miast i niektórych osiedli (Dz. U. R. P. Nr 35, poz. 240), bądź co do których w tymże terminie wdrożone zostało postępowanie wywłaszczeniowe.

Ministerstwo Finansów wyjaśnia, że ponieważ w myśl art. 13 powołanej ustawy przewłaszczenie gruntu następuje w ilości nieprzekraczającej 20% wartości wszystkich działek, obliczonej według art. 16 tejże ustawy, przeto przepis § 3 pkt 3 zarządzenia Ministra Skarbu należy rozumieć w ten sposób, że zwolnienie od podatku dotyczy regulacji tej procentowej części zabezpieczonego hipotecznie zobowiązania pieniężnego, jaka odpowiada procentowej części obciążonej hipoteką nieruchomości, odstąpionej na własność gminy. Powyższa zasada ma zastosowanie również do innych przypadków wywłaszczenia tylko części nieruchomości.

Przykład:

Na nieruchomości osoby X jest zabezpieczone hipotecznie zobowiązanie pieniężne w wysokości 40.000.—zł. Na sasadzie art. 13 ustawy o podziale nieruchomości na obszarach miast i niektórych osiedli, osoba X odstąpiła w 1949 r. na własność gminy grunta w ilości 10% wartości wszystkich działek, obliczonej w myśl art. 16 ustawy. Według § 3 pkt 3 zarządzenia Ministra Skarbu wolne jest od podatku wzbogacenie, wynikające z regulacji zobowiązania pieniężnego w wysokości 4.000.— zł. $\left(\frac{40.000 \times 100}{10}\right)$. W powyższym przypadku podstawę opodatkowania będzie stanowiła suma zobowiązania pieniężnego w kwocie 36.000.— zł.

Podsekretarz Stanu Prof. Dr L. Kurowski

KOMUNIKATY

o unieważnieniu znaczka legitymacyjnego, blankietów pokwitowań kasowych.

Unieważnia się:

1) znaczek ligitymacyjny z napisem: „Ochrona Skarbowa Nr 360" zagubiony przez pracownika Okr. Inspektoratu Ochrony Skarbowej w Katowicach.

2) blankiety pokwitowań kasowych oraz odbitki tychże pokwitowań Seria E. za Nr 319981—320000, brak których stwierdzony został w Urzędzie Skarbowych w Obornikach, okręgu Izby Skarbowej w Poznaniu.

3) blankiety kasowe z bloczków kasowych Serii E. za Nr 130517—130550 oraz Serii E. za Nr 130553—130560, zagubione przez adw. Świrskiego Kazimierza w Warszawie.

Redakcja i Administracja Dziennika Urzędowego Ministerstwa Finansów, Warszawa, ul. Wileńska 2/4.

Prenumerata wynosi rocznie zł 2000; półrocznie — zł 1100; kwartalnie — zł 600.
Należność za prenumeratę należy wpłacać z góry na 14 dni przed rozpoczęciem kwartału kalendarzowego na konto czekowe Administracji Dz.Urz. Min. Finansów w P. K. O. w Warszawie Nr I-4428/416.
Inne ogłoszenia — zł 90 za 1 mm szerokości jednej szpalty.
Reklamacje z powodu nieotrzymania poszczególnych numerów wnosić należy do Administracji.

Cena zł 30

ODBIORCA:

Druk. PWPW. Warszawa, ul. Sanguszki 1. Zam. 14122. B-11601. 15.000 29. VII—3. VIII.—50.